

Τὸ πρωὶ ὁ ψαρὰς μούδειξε στὸ πανέρι του ἄσπρες, στρογγυλὲς πέτρες.
 Ἡ θάλασσα δὲν ἔβγαλε ψάρια ψιθύρισε· σοῦ ἴφερα αὐτά.
 Εἶναι στρογγυλὲς εἶπα καὶ τὶς ἀγόρασα· μὰ καὶ τί μ' αὐτό;
 Ὅλα τὰ πράματα τῆς θάλασσας εἶναι ὁμορφα.
 Τὶς κουβάλησα στὴν αὐλή μου
 Καὶ ζωγράφισα ἀπάνω τους τοπία.
 Τὶς ἔστησα καταντικρὺ στὸ φῶς καὶ στάθηκα νὰ τὶς κυττάζω.
 Τ' ἀπόγεμα σὺν ἔπεσεν ὁ ἥλιος καὶ σκοτείνιασε, σκέφτηκα:
 Φαίνονται ὁμορφες καὶ μυρίζουν ἀρμύρα.
 Ἄλλήμονο δὲν ἔχω κανένα νὰ τὶς δεῖξω.
 Τὸ καλοκαίρι περπάτησα μονάχος τ' ἀκρογιάλια τῆς πατρίδας μου
 Καὶ μοίρασα τὶς πέτρες σ' ἄγνωστους ψαράδες.

1968

—Μπορέστε, κυττάχτε το,
 τρώει, καταπίνει, γελάει, πίνει
 καί...

—Πονάει πολὺ;
 —Τρώει, καταπίνει, γελάει, πίνει
 καί...

—Θὰ πονέσω;
 —Καταπίνει, γελάει, πίνει
 καί...

—Ἄν θὰ πονέσω πέστε το
 —Γελάει, πίνει
 καί...

—Ἄν πονέσω θὰ
 —Πίνει
 καί...

—Μὴ
 —Καί...

1971